

Košík na šití

Hana Kučerová, 8. B, ZŠ Vodárenská, Kladno

Jsem sice věc menších rozměrů, ale rozhodně jsem nevedl nudný život. Mé první osudy jsou spjaty s majitelkami, které nesly krásné biblické jméno – Marie.

Psal se rok 1910, kdy jsem přišel do nádherného prostředí rodiny Pěnkavových. Konečně jsem se cítil jako doma, měl jsem pocit že jsem se stal členem rodiny. Pomalu se ve mně kupily nitě, látky, knoflíky, špendlíky, které se nádherně vyjímalily v mých mnoha malých šuplíčkách. Když jsem byl již zcela naplněný a Marie mě otevřela, cítil jsem se potřebně. Naplňoval mě pocit užitečnosti a já se cítil jako plnohodnotná součást této rodiny.

O 20 let později, jsem našel novou, ale i starou rodinu. Vzala si mě jako součást vybavy dcera paní Marie, Marie Tůmová. Tato nová rodina mi rovněž zajistila bezpečí, pocit domova a radost. Celé roky jsem obětavě sloužil, vždy potřebný a ochotný pomoci.

V roce 1972, když Marie zemřela, jsem dostal novou funkci. Stal se ze mě domeček pro panenky, v něhož mě proměnila vnučka Marie, Hana Kučerová. V té době byla ještě malým děvčátkem s příjmením Tůmová. Zažil jsem s ní roky kdy jsem se stal šperkovnicí. Pak ale přišla velmi bolestná událost, která byla plná smutku, bolesti, nejistoty, pocitu beznaděje a strachu, že budu vyhozen. Byla mi urvána má něžná dřevěná ouška, která jsem měl po stranách. Dodnes jsou na mně vidět stopy této nešťastné události.

Ale jednu věc jsem si s hrdostí a čestností vybojoval, a to návrat k funkci, kterou jsem plnil šedesát let. Nyní jsou ve mně znovu uloženy moderní věci na šití, štepování, látání.

Můj život nebyl vždy růžový, ale pokaždé jsem se snažil s hrdostí plnit účel, k němuž jsem byl užíván. Stejně se dochovat i v budoucnosti, abych svým majitelům dokázal sloužit co nejlépe. Snad se mi za to odmění laskavou péčí a láskou. Držte mi palce!

